

AISMA GRAUMANE

BABIŅAI

Atkal es rokās krītiņus turu,
Atkal man acīs liesmiņas smeļ...
Uz baltas lapas Tev brīnumu buru –
Līdz apvāršņa malām tur tauriņi dej.

Es uzzīmēšu Tev par prieku
Visus pasaules ziedus un pļavas,
Vien drīkstu palūgt kādu nieku? –
Tās siltās rokas sajūst savās.

Gaišs smaids mirdz Tev sejā,
Matos Tev balti tauriņi ganās,
Acīs Tev veros kā pasaku fejā...
Tādas par Tevi atmiņas manas.

Tagad tur augšā ar eņģeļa spārnēm
Pati līdz apvārsnim lidot Tu vari,
Un zinu es, Babiņ, vēl aizvien
Tu klusiņām pieskati mani.

Lūk, manā zīmējumā arī
Kā taurenis lido Tu ziedošā pļavā.
Un, kamēr vien ziedi plauks pavasarī,
Tu vienmēr paliksi sirsnīgā manā.

27.03.2004

MĀSAI

Tik perfekta, tik nemainīga,
It visā pārāka par mani,
Vienmēr paliec nevainīga,
Lai kādas muļķības Tu dari.

Bet vai tad cilvēks vainot spēj
Tās acis, padebešu zilās, –
Ar vienu skatu gaismu sēj
Un cēli garās skropstas cilā.

Blondas cirtas pieri skar.
Kaut kas no zelta, šķiet, ir tajās.
Ar sauli sacensties tās var.
Tik daudz ir gaismas cirtās šajās!

Un tā Tava bedrīte vaigā,
Kad rotājas smaids sārtajās lūpās...
Šķiet, nepazīsti neko Tu no baigā,
Nekad Tava sirds nemokās rūpēs.

Kaut ļoti labi apzinos es,
Ka rūpes un ciešanas pazīsti labāk,
Tomēr prāts mans to nepanes
Un Tevi perfektu atmiņā glabā.

Tik kaitinoši perfekta,
Tik melīgi skaista...
Nav neviena defekta,
Nekā, kas mūs saista.

Nē, viena lieta tomēr būs.
Tāds fakts, pavisam nemanāms,
Ka radniecība saista mūs –
Māsas. Defekts nemanāms.

Zinu, par defektu Tu to sauc,
Jo robs tas liels Tavā biogrāfijā –
Tev māsa – visiem augumā brauc.
Ar sliktām sekmēm ģeogrāfijā.

Bet, piedod, tāda esmu es –
Tev līdzināties nemāku.
Un tomēr viena uz pasaules.
Neatrast Tev labāku!

Nu labi, varbūt atrastu.
Nevis varbūt, bet noteikti.
Vien jautājums, vai gribētu
Citu māsu...labāk aizmirsti.

Tik perfekta, tik nemainīga,
It visā pārāka par mani.
Kaut izliecies tik vienaldzīga,
Es zinu, ka Tu mīli mani.

21.02.2005

* *

Es vēlos spārnos pacelties
Un torņu smailes noglāstīt,
No malas dzīvē skatīties –
Kā putnam sauli ieraudzīt.

Kaut spētu reiz tā paslēpties
No visa, kas zem mākoņiem,
Ar vēju naivi spēlēties
Un nedomāt par nākotni.

Es vēlos krūtīs spēku just,
Uz spārnjiem turēt debesis,
Ar pirmo sniegu kopā kust,
Būt pavasara vēstnesis...

Bet cilvēks esmu piedzimis,
Vien līdzī putniem noskatos...
Par daudz es esmu grēkojis,
Lai dievam spārnus izlūgtos.

06.03.2006

* *

Atkal Tu tikai klusē un smaidi,
Bet es, tāds apmulsis, atbildi gaidu.
Nu kāpēc Tu baidies no manis tik ļoti?
Es Tevi mīlu. Vai nesaproti?
Saproti gan. Tikai strīdies ar sevi.
Es pārāk labi pazīstu Tevi.
Vieglāk ir klusēt un neteikt neko,
Tik ļoti Tev bail man ko samelot.
Te nu mēs esam visi trīs –
Es, Tu un trešais – Tavs spīts.
Un, ja es Tev vēlreiz ko jautātu,
„Tāpat...neko.” Tu man atteiktu.
Bet, zini, - tāpat - nekas nenotiek.
Tāpat, ne no kā, tikai ābeles zied.
Diez vai – tāpat - Tu te atrastos,
Ar sevi un klusumu strīdētos.
Un arī es pats – tāpat - ne no kā,
Vai būtu Tev blakus šai vakarā?
Nu, redzi, - tāpat - nekas nenotiek.
Tā bijis un tā tam būs jāpaliek.
Paliksim arī mēs visi trīs –
Es, Tu un trešais – Tavs spīts.

20.09.2006

* *

Ar rudeni pielīeta pasaules telpa.
Tālumā vēju bazūnes skan.
Sirds dzied tām līdzī, un aizraujas elpa.
Zied baltas miķeles dvēselē man.

31.10.2006

NOVĒLĒJUMS

Dzīvo kā puķe ziedošā pļavā –
Priecē to bitī, kas dus ziedā tavā.
Dzīvo kā saulstars debesu klajā –
Sildi to sirdī, kam siltumu vajag.
Dzīvo kā rasas pile no rīta –
Mirguļo traušlā zirnekļu tīklā.
Dzīvo kā asara nenotrīta –
Atnāc un aizej nemanīta,
Dzīvo kā katrs mēs dzīvojis būtu –
Vairāk laimes un patiesu jūtu!

17.06.2004

* *

Pacel skatu uz sauli,
Acīm to veldzi sniedz.
Veldzi, ko puteņi baudīt
Acīm tik ilgi liedz.

Pacel skatu uz sauli,
Tur spārnotas debesis kliez.
Vienkārši klusē un ļaujies.
Sev brīvību neaizliedz,

Pacel skatu uz sauli
Un tīci, ka tas ir tā vērts.
Lai dārd Tavu sirdspukstu auļi
Un dzīvo viss, kas Tev svēts!

23.03.2007